

mateixes padres que tothom. A Mont-ras, els de CiU tornen a l'alcaldia, a partir d'una moció de censura a l'alcaldesa d'Acord Municipal per Mont-ras, entitat associada a ERC. Si bé el vot de l'únic regidor del PSC va permetre assolir l'alcaldia a Mercè Català, ara és el vot d'una presumpta trànsfuga el que atorga el càrrec a Manel Montalbán. Així com l'arquitectura financera ha portat la crisi econòmica actual, la matemàtica freda del vot permet estratègies pròpies del pòquer.

Sí, sí, tot plegat, ja ho sé, és el que hi ha. No el millor. Només el que hi ha.

TANTS CAPS, TANTS BARRETS El túnel de Bracons, que uneix Vic i Olot, ha estat polèmic des del seu inici. El va començar CiU amb l'oposició d'alguns dels partits polítics que després van formar el tripartit, fet que va portar fortes tensions internes un cop governaven. Però l'obra, amb retocs, va tirar endavant. Ara ja està a punt d'inaugurar-se –estava prevista per a final del 2008, tot i que encara tardarà uns mesos–, però el darrer tram al seu pas per la vall continua per definir. L'Ajuntament de la Vall d'en Bas vol que passi pel terme de les Preses, en un macrotúnel a la muntanya de Xenacs. Els de les Preses volen que passi per la Vall, en un túnel soterrat. Fa anys que dura l'estira-i-arrotonsa entre els ajuntaments, i el conseller Nadal ja ha dit que si no hi ha acord no hi haurà variant, la qual cosa vol dir passar per l'actual C-63, que travessa les Preses. El caos més gran serà el pas per Olot, ja que encara falta el projecte constructiu de la variant, i a hores d'ara la ciutat ja pateix freqüents col·lapses en hores punta. El desori pot ser important.

MANIFESTACIONS CAPDAVANTERES

S'ha celebrat a Olot la tercera edició del Festival de Realitzadors de Videoclips, REC, que enguany es podia seguir a través de l'Anella Cultural des de diverses ciutats catalanes; això va permetre que dos realitzadors, l'un des del CCCB de Barcelona i l'altre des d'Olot, fessin una «batalla de videoclips», una conferència interactiva on cada un mostrava els seus treballs. Des de la primera edició del Festival s'hi han presentat entre vuitanta i cent treballs, la meitat dels quals són videoclips d'artistes reconeguts. El novembre és també el mes dels 30 Dies de Gravat a Olot. Tot va començar amb un premi, avui plenament consolidat a nivell internacional, però han sabut fer un pas més, amb una convocatòria a través de la xarxa per poder enviar gravats fets amb les noves tecnologies. El Gravatexpress pretén posar en circulació gravats d'arreu del món, una espècie de *happening* format per la suma de gravats en circulació. Dues manifestacions artístiques capdavanteres.

UNA NOVA REVISTA Sempre és una bona notícia l'aparició d'una revista independent i plural; així es defineix *Les Garrotxes*, publicació que tracta temes de la vall de Camprodon, la Garrotxa, el Pla de l'Estany i la vall de Llémena, un ampli territori que, tot i que no coincideix amb cap unitat

>> *El túnel de Bracons, que uneix Vic i Olot, ha estat polèmic des del seu inici.*

administrativa, té diverses interrelacions. Ja n'han sortit els dos números del 2008 –se'n preveuen dos cada any–, i són de molt bona qualitat, acurats en disseny i presentació, igual que les publicacions *Gavarres* i *Cadí Pedraforca*, les seves germanes grans. Les diverses seccions de *Les Garrotxes* abracen un extens ventall, on es parla de les arrels del país, de la seva gent, del seu patrimoni, del paisatge o d'actualitat, amb uns dossiers centrals. Un ampli equip de col·laboradors i una direcció experimentada han de donar, forçosament, bons resultats

CIÈNCIA DE CASA Girona no sol tenir gaire tirada per la cosa científica, amb honroses però escadusseres excepcions, tot sigui dit. És un fenomen que algun dia requerirà una explicació. De moment, i mentre això no arriba, s'ha d'aplaudir la iniciativa i la realització de la mostra «Ciència recreativa. De Josep Estalella al segle XXI», que ha acollit la Fundació Caixa Girona del 7 de novembre al 14 de desembre.

Als que ja tenim una edat, el nom de Josep Estalella (1878-1938) ens remet al seu llibre d'experiments científics casolans, un clàssic de la «ciència recreativa». Sobre la base d'aquell entranysable treball s'ha preparat aquesta exposició, que ha homenatjat la figura d'Estalella, ha mostrat aparells científics antics i ha convidat a efectuar experiments interactius, actualitzats i relacionats amb personatges i temes locals.

Així, en el marc de la mostra s'ha explicat el funcionament del submarí de Monturiol, s'ha traslladat

el clàssic problema dels ponts de Königsberg a Girona i fins i tot s'han relacionat unes inscripcions eclesials a la Garrotxa i a Oviedo amb l'hipercub dalinià, la qual cosa ha permès al visitant endinsar-se en un univers geomètric de n dimensions.

Aquesta exposició ha estat fruit de la col·laboració d'una sèrie de docents en diversos camps de la ciència, com Josep Tarrés (comissari de la mostra), Joan Miró i Lluís Sánchez-Cuenca (tots tres de la UdG), Manuel Moreno (Universitat Politècnica de Catalunya), Rafael García Molina (Universitat de Múrcia) i Agustín Martín (CSIC).

UN NIU D'ENCERTS Plou a Girona, i es neguen el carrer Saragossa i els accessos acabats de fer a la N-II. Edificis públics nous de trinca tenen degoters. Els accessos a peu a l'Auditori, a la Devesa, són propis d'un país tercermundista.

Les obres de l'ex-Santa Caterina han convertit la circulació i l'aparcament al seu entorn en un despropòsit, amb espais desaprofitats i unes rampes subterrànies encabides al mig del pas per les quals no passen vehicles més alts que un turisme. Les voreres són d'amplada imperial, però els camions que han de descarregar material a la Casa de Cultura hi han de pujar al damunt. A Jaume I cruïlla amb Joan Maragall, el carril de la dreta -en direcció a la plaça del Mercat- desapareix sense previ avís.

Tot just ara, l'Ajuntament dictamina que l'estació provisional d'autobusos s'ubicarà a la plaça de davant de l'Estació, després d'haver descartat els terrenys de la farinera Montserrat i la plaça Poeta Marquina (la del Núria, per als no iniciats).

Amb aquestes sàvies fintes, ¿qui dubta encara del feliç acabament de les estructures del TAV -obra senzilleta- en els terminis previstos? Però si l'Ajuntament en sap un niu, d'improvisar!

BANYOLES BOING-BOING Que l'aventura ven, sembla un fet demostrat. Suposo que per això l'Ajuntament de Banyoles ha decidit farcir els carrers de bonys. Per evitar els excessos de velocitat, diuen. Potser sí, però com que m'imagino un Ajuntament amb visió de futur, estic convençut que n'han fet tants com a reclam turístic o, almenys, per tenir contents els habitants amb emocions tan fortes que no cal anar-se'n cap al sud de Catalunya. En els carrers amb voravies amples i asfalt nou, hi ha bonys de llambordes rogenques, elegants, amb forma de trapezi; quan hi passen, els cotxes, les motos i els cotxets es mouen com cignes dansant música clàssica. Hi ha bonys matussers, d'asfalt, negres amb triangles blancs, en carrers llargs i estrets com ciris, amb cotxes aparcats a un sol costat del carrer. La meua pregunta és: tants energúmens motoritzats, imitadors de Fernando Alonso o de Dani Pedrosa viuen a Banyoles i rodals perquè tota la resta d'habitants hagin de moure's per la ciutat com si fos una muntanya russa? Si n'hi ha tants, deu ser fàcil enxampar-los, no? I si n'hi ha

>> *Una imatge de la mostra «Ciència recreativa. De Josep Estalella al segle XXI»*

pocs i es tracta només d'una «guerra preventiva» contra l'excés de velocitat, ¿per què botem justos per pecadors? A mi, la veritat, em reca haver de passar cada dia, per anar a treballar, per vint bonys d'aquests, mentre sé que alguns adolescents els troben idonis per fer motocròs urbà. Suposo que la resposta és fàcil: ens agrada l'aventura. I, a més, ven.

UN HOMENOT EXEMPLAR Hi ha persones que busquen contínuament enlluernar, i d'altres que, només -només?!, il·luminen. De la mateixa manera, hi ha funcionaris i hi ha persones que fan funcionar l'Administració. Al Consell Comarcal del Pla de l'Estany n'hi ha, almenys, una, d'aquestes persones: en Miquel Rustullet. Fa molts anys que, amb iniciativa, silenci i perseverança, va desbrossant els camins històrics i culturals de la comarca amb estudis rigorosos i gens pretensiosos, amb exposicions clares, simples i educatives, amb llibres brodat amb primor. En algunes ocasions ni tan sols hi apareix el seu nom, tot i que n'és l'ànima; en d'altres, òbviament, signa els seus treballs. Però sempre el lector, l'espectador, el visitant sent recompensada la seva curiositat cultural amb dades, aportacions, informacions que l'enriqueixen com a ciutadà. Fa molt poc que acaba de treure un llibre sobre la guerra del Francès a la comarca del Pla de l'Estany, i al llibre l'acompanya una exposició itinerant. Com en ocasions anteriors (la Guerra Civil, festes, imatges, estudis...) només -només?!- ens cal dir: *Château, Monsieur Rustullet!*

UN LLEGAT CONFLICTIU El llegat multimilionari de l'empresari ripollès Eduard Soler a la fundació de l'Escola del Treball continua creant polèmica després de gairebé vuit anys de la seva mort. De fet, el volum de l'herència és prou important perquè els interessos no sempre convergeixin i